

Mentésben nincs köszönet

Sajnos csak halottakat, szám szerint huszonegyet találtak meg a Miskolci Speciális Mentőalakulat tagjai, akik egy hétig voltak Kairóban, ahol az október végén összeomlott tizenkét emeletes ház romjai alatt rekedtek kimentésében vettek részt. Az Országos Polgári Védelmi Parancsnokság segítségével kijutott öttagú csapat tegnap kora reggel érkezett haza Ferihegyre, itt beszélgettünk velük.

Erdeklődésünkre elmondták, a tévéhíradóból értesültek a katasztrófáról, és szinte azonnal jelezték, hogy kimennének segíteni. Két nappal a tragédia után már kint dolgoztak a helyszínen, három, speciálisan kiképzett kutyával. Nagyon jó, hogy elmentek, ugyanis a már kint dolgozó osztrák kutyás mentőszolgálat négy lábú csak élő emberek

megkeresésére voltak kiképezve. A japán mentős csoport munkatársai pedig műszerekkel kutattak, de ez nem bizonyult hatékonynak. Gyurkó Gábor, a csapat barlangász, illetve bűvár mentőse és vezetője szerint a leomlott ház félelmetes látványt nyújtott, de ennél is megrázóbb volt a többnyire hozzátartozókból álló, síró-rívó tömeg, amely

szinte éjjel-nappal figyelemmel kísérte munkájukat.

Megtudtuk, hogy Egyiptomban a díszó után a kutyát utálják a legjobban, ám a csapat három ebét majdnem istenítették a mentési munkálatok végén. Kintartózkodásuk utolsó napján elmentek megnézni a piramisokat, ahol a biztonsági őrök nem engedték be a csapat tagjait a blökkkel. Amikor kiderült, hogy ezek a négy lábú emberek találtak meg a roncsok alatt, nemhogy betessékelték őket, hanem még a belépőjegy árát is visszafizették.

A ház összeomlását egyébként az okozta, hogy Egyiptomban az építészeti biztonsági előírásait nemigen tartják be. A háztömböket nem fejezik be, így mindig akad valaki, aki egy újabb emele-

tet húz az utolsó fölé. A tragikus véget ért háznál is ez történt. Több mint harminc ember halt meg, s csak hetet sikerült élve kimenteni. A magyar mentősök nem egy esetben életüket kockáztatva próbáltak embereket, pontosabban azok holttesteit kihúzni a romok alól. Olyan helyekre is bementek, ahová még az egyiptomi tűzoltók sem merészkedtek be.

A csapat „kiruccanása” csaknem 800 ezer forint volt. Mint Oravecz István vezérőrnagy, polgári védelmi parancsnok leszögezte: megérte, a magyarok jelesre vizsgáztak. A csapat tagjai elmondták, örülnek, hogy segíthettek, ám kicsit rossz szájjal tértek haza, ugyanis hivatalosan senki nem köszönte meg munkájukat. SZ. B.

KURIR

Idő van

Hallgatom a rádiót. Amikor bekapcsolodom, éppen egy bíró beszél. Bár inkább mondanám szövegét ostoba hablatyolásnak: a rengeteg ööö-zést, makogást viszont ehhez hasonló zavaros gondolatok is kísérik. Bár tán ez sem pontos így, hiszen mintha nem is a gondolat lenne csupán csak zavaros, hanem amiről makog, a törvény is. Valami itéletről ööö-zik ez itten: arról a példátlanul szégyenteljes jogszabályról, amelynek alapján a napokban a Legfelsőbb Bíróság is felmentette Szabó Albertet.

Az ööö-zés lényege: a törvény csupán csak akkor büntet, ha a – mondjuk ki – zsidó nemcsak zsidózik, hanem aktivitásra is buzdít, vagyis a hallgatókat erőszakos cselekményre hívja fel. Szabó Albertet viszont az okosan ööö-ző még meg is dicséri, mondván: ügyesen egyensúlyozott a törvény határmezsgyéjén, de egyszer sem lépte át azt. Vagyis: szép volt, Albi!

Es akkor mikrofont kap Albert is, aki véletlenül sem dadog, nem krákol és nem beszél ennyi hülyeséget. Ellenkezőleg, hűvös eleganciával tart egy kis törvénytárgyalást, amelynek lényege: ő semmi erőszakosat nem javasolt, csupán csak néhány törvény hiányára, illetve szükségességére próbálta felhívni a közfigyelmet. Mondhatni: közérdekű törvényalkotásra ösztönzött.

Az ember hallgatja a rádiót és ilyenkor tűnődik egyet. Vajon milyen törvényekre gondol ez a kedves Albert? Talán mondjuk olyasmikre, hogy zsidó ember ne tölthessen be bizonyos állást? Mondjuk ne legyen zsidó orvos, ügyvéd és újságíró. Ezen ügyek kivizsgálását viszont leghelyesebb lesz tán egy-egy kamarára bízni, de mindezt persze előzze meg az összeírásuk. Csupán csak az érdekükben, nehogy tévedés essék persze. És ha már tudjuk hányan vannak, könnyű lenne megállapítani arányukat a magyarokhoz képest, és akkor már gyerekjáték lenne a különféle foglalkozási csoportokon belül a pontos számuk meghatározása. Es akkor ezt az egészet hívhatnánk mondjuk valahogy úgy, hogy numerus clausus. És persze, hogy ne tudjanak bujkálni ezek a nyavalyások, igyekeznünk kell majd utánanézni az anyjuknak és apjuknak, bár tudhatjuk előre, úgys anyakönyvi papírmagyar mindahány. Tehát a nagyszülőket is megvizsgáljuk, s persze mindezeket leghelyesebb lesz törvényekkel szentesíteni. És mondiuk. hívünk ezeket

Nem hiányzik a katasztrófa

Az életük első éles bevetéséről hazatért miskolci Katasztrófa Kommandó két-, valamint tapasztalt négy lábújai, és a csapatot kísérő orvos a repülőtérről egyenesen hazaindult, majd mégis a VI. katasztrófaorvostani világkonferencia zárónapjára érkezett. Csepi, a legkisebb eb már annyira fáradt volt, hogy nem kívánta a nyilvánosságot, a két lábúak viszont szívesen beszámoltak a kairói munkáról.

A konferenciát kísérő szakmai bemutató helyszínén türelmesen várakozó speciális mentőhelikopternek is dolga akadt, miután megcsodálták, Bajára sietett, mert súlyos sérültet kellett kórházba szállítani. Az élet tehát még

